

Sygn. I C 1481/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Hanna Kaflak-Januszko
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Karina Hofman

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2021 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa U. (...) z siedzibą w K.

przeciwko S. H., A. C.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. przyznaje r.pr. A. B. 5.400 zł (brutto, gdyż w tym podatek Vat) wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora pozwanego, którego miejsce pobytu nie jest znane;

III. wyrok co do pozwanej A. C. jest zaoczny.

Na oryginale właściwy podpis

I C 1481/19

UZASADNIENIE

Powód(...)(...)(...) (...) (...) w K. pozwem z 6.09.2019 r. domagał się od pozwanych solidarnej zapłaty 172 171,00 zł (142 979,08 zł kapitał, 29 191,92 zł odsetki ustawowe powoda za okres 3 lat poprzedzających wniesienie pozwu) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu z ograniczeniem odpowiedzialności do nieruchomości, obciążonej hipoteką umową kaucyjną 300 136,48 zł, dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą o nr (...), stanowiącej własność powodów (k. 29-36). Podał, że hipoteka została ustanowiona dla zabezpieczenia wierzytelności z umowy hipotecznego kredytu konsolidacyjnego, którą pozwani 8.09.2006 r. zawarli z (...) Bank SA (k. 5-6). Zadłużenie 302 949,40 zł (142 979,08 zł kapitał, 150 653,44 zł odsetki od kapitału do 29.11.2018 r., 1 913,31 zł koszty) zostało potwierdzone bankowym tytułem egzekucyjnym z 6.03.2008 r., któremu została nadana przez sąd klauzula wykonalności (k. 8-15). 29.11.2018 r. bank poprzez umowę cesji przeniósł tę wierzytelność na powoda (k. 16-28, 37-39, 40-48).

Pozwana(...) (p. (...) – k. 97-99) nie zajęła stanowiska.

Pozwany (...) – reprezentowany przez kuratora ustanowionego dla pozwanego jako osoby, której miejsce pobytu nie jest znane (k. 122) – wniósł o oddalenie powództwa (k. 129). Przede wszystkim zakwestionował wysokość dochodzonej wierzytelności wobec jej niewykazania (czyli tego jak ustalono saldo zadłużenia). Wskazał, że domniemanie istnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie wynika – jak twierdził powód – z art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (dalej ukwh), gdyż przepis został uchylony 20.02.2011 r., a na rzecz powoda hipoteka została ustanowiona 11.03.2019 r. Przy tym w oparciu o hipotekę kaucyjną nabywca wierzytelności nie może domagać się odsetek za okres sprzed wpisu hipoteki i w ogóle hipoteka tego typu nie obejmuje odsetek ustawowych, a ewentualnie umowne.

Powód cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia (k. 137) o 12 638,47 zł (w zakresie odsetek objętych kwotą sporu, ale zmieniając uzasadnienie, że dochodzi 16 553,45 zł odsetek naliczonych od kapitału od 29.11.2018 r. do dnia sporządzenia pozwu). Zdaniem powoda bankowy tytuł egzekucyjny stanowi niepodważalny dowód. Zauważył, że hipoteka została ustanowiona 8.09.2006 r., a 11.03.2019 r. nastąpiła tylko zmiana wierzyciela hipotecznego. Jego zdaniem może się domagać także odsetek ustawowych za opóźnienie. Wskazał, że zgodnie z art. 77 ukwh nie doszło do przedawnienia, a dokumenty złożone z pozwem nie zostały podważone jako niewiarygodne.

Powód wezwany przez sąd do inicjatywy dowodowej (k. 147) adekwatnie do zakresu sporu poprzestał na przedstawieniu własnej oceny prawnej co do części zagadnień. Nie stawiał się na rozprawę (k. 161).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie podlegało uwzględnieniu, gdyż powód nie wykazał jego wysokości (art. 6 kc). Dlatego sąd nie wyodrębnił w uzasadnieniu opisu stanu faktycznego, gdyż samo wskazanie na okoliczności dające podstawę do wytoczenia powództwa (w oparciu o umowę kredytu zabezpieczonego hipoteką i cesję wierzytelności), czyni zbędnym jego ocenę prawną, skoro nie umożliwi ustalenia wysokości zadłużenia.

Oczywistym jest, że wysokość hipoteki nie przesądza istnienia zadłużenia w momencie dochodzenia praw w oparciu o hipotekę (por. art. 73 ukwh) i żaden ciąg dokumentów, z którego nie wynika potwierdzenie wysokości aktualnego zadłużenia, nie zwalnia wierzyciela z ciężaru procesowego, zwłaszcza gdy dłużnik nie ma wiedzy, jak zostały zarachowane jego wpłaty. W przypadku działania w sprawie kuratora procesowego powód musi mieć świadomość, że rygor z art. 233 § 2 kpc szczególnie nabiera znaczenia i w konsekwencji prowadzi do skutku z art. 6 kc. To bowiem wierzyciel jest wówczas dysponentem dokumentów niezbędnych do zweryfikowania zakresu spłaty dochodzonego zadłużenia, by w następstwie - można było ustalić jego wysokość.

Z pewnością bankowy tytuł egzekucyjny nie ma mocy, na którą powołał się wierzyciel, gdyż to szczególne uprawnienie banku do wykazywania swoich wierzytelności zostało podważone, a przy tym nie może powoływać się na nie powód, który nie jest bankiem i dochodząc należności wiele lat po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego, gdy jej aktualny stan może być zupełnie inny.

W tej sytuacji nie ma potrzeby poszerzania wyводу o inne kwestie, które zwróciły uwagę kuratora.

Zaistniałe wątpliwości uniemożliwiały uwzględnienie wyrokiem zaocznym powództwa co do współdłużniczki solidarnej (art. 339 kpc). I z tych samych względów sąd nie uznał częściowego cofnięcia za skuteczne (art. 203 kpc), skoro wyraźne oświadczenie powoda, że nie zrzeka się roszczenia, mogło prowadzić do kolejnego niepotrzebnego procesu co do wierzytelności - mimo, że już podważono jej zasadność.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc.

Kuratorowi przyznano wynagrodzenie - po uzgodnieniu, że poprzestanie na żądaniu w zakresie pobranej zaliczki - w oparciu o § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 2 pkt. 6 rozporządzenia z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, gdyż reprezentacja została zapewniona tak jakby pozwany działał poprzez zawodowego pełnomocnika.

1 zob, jak powszechna jest ta wiedza :

(...)

„Instytucja bankowego tytułu egzekucyjnego istniała w pierwszej wersji ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. W 2015 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że przepisy o b.t.e. są niezgodne z Konstytucją i tracą moc obowiązującą 1 sierpnia 2016.”

Zatem nie ma także podstaw, by uważać b.t.e. ma szczególną moc dowodową w procesie, inną niż każdy inny dokument prywatny i by przenosił ciężar dowodzenia na dłużnika w zakresie, w jakim stwierdzono, że obciąża wierzyciela.